

Ressò

juny 24

Maria, model i exemple

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Pentecosta, l'esclat de l'esperit

La festa de la Pentecosta marca el final del temps de Pasqua. És la seva culminació. És el do de l'Esperit que Déu confereix a la seva, Església. De fet és el seu naixement. Els deixebles reben un do --simbolitzat per les llengües de foc-- i, quan estaven tancats per por de la persecució, surten fora i diuen a tothom: "aquest Jesús que heu vist morir a la creu, està viu, ha ressuscitat!". És el primer anunci, el kerigma. Aquí va néixer tot.

Celebrem la Pentecosta. Des de Vida Creixent som també anunciadors d'aquest missatge. Jesús és viu. No estem sols. Ell és amb nosaltres. No tinguem por. Ell és la nostra esperança i la nostra vida.

Xavier Moretó, Conciliari de Vida Creixent de Barcelona

Espai de reflexió i pregària

Salm 25. A tu, Senyor, elevo la meva ànima

Col·lecció de jaculatòries per menjar a la carta:

No busquis l'argument d'aquest salm: no en té. Deixa't bressolar pel ritme dels seus versos, fins que en trobis un que et faci vibrar, i atura-t'hi. I després, si encara et vaga, un altre vers que et faci pessigolles al cor. I un altre, fins que en tinguis prou per avui.

A tu, Senyor, elevo la meva ànima.
En tu confio, Déu meu: que no en tingui un desengany,
que no se n'alegrin els meus enemics.
No s'enduran un desengany els qui esperen en tu,
sinó els qui t'abandonen per no res.
Fes que conegui, Senyor, les teves rutes,
ensenyam els teus camins.
Encamina'm amb la teva veritat,
instrueix-me,
perquè tu ets el Déu que em salves.
A cada moment espero en tu.
Recorda't, Senyor, de la teva tendresa
i de l'amor que has guardat des de sempre.
No et recordis dels pecats i de les faltes
que he comès de jove;
recorda't de mi, tu que estimes tant,
tu que ets bo, Senyor.
El Senyor, bondadós i recte,
ensenyà el bon camí als pecadors.
Encamina els humils amb la seva justícia,
els ensenya el seu camí.
L'obrar del Senyor és tot ell amor fidel
per als qui guarden la seva aliança.
Senyor, per amor del teu nom,
perdona la meva culpa, que és molt gran.

Qui és l'home que venera el Senyor?
Ell li ensenyarà el camí que ha de seguir.
Cada nit reposarà feliç,
els seus fills posseiran la terra.
El Senyor es revela als seus fidels,
els fa conèixer la seva aliança.
Sempre tinc els ulls posats en el Senyor,
que allibera els meus peus del parany.
Gira't i compadeix-te de mi,
que em trobo sol i desvalgut.
L'opressió del meu cor és gran:
treu-me de la meva aflicció!
Mira que en sóc, d'infeliç i dissortat;
lleva'm tots els meus pecats.
Mira si en tinc, d'enemics,
i com en són, de violents, els seus odis!
Guarda la meva vida i allibera'm;
en tu m'emparo, que no en tingui un desengany!
La rectitud i l'honradesa em salvaguarden,
perquè en tu tinc posada l'esperança.
Déu meu, redimeix Israel
de tots els mals que l'afligeixen!

Cultura

A veces da la impresión de que los cambios del conocimiento y de la cultura, en lugar de reducir nuestro horizonte, como dicen algunos críticos pesimistas, lo amplían y alargan.

Sí, si uno se para a mirar, a observar, a valorar..., se percibe que el ser humano no es fácil de detener, de desviar o de aplastar..., no siempre.

He aprendido eso, con agradable sorpresa, a pesar de las dificultades. Sí, en medio de la paliza mundial que supuso la pandemia, se han desarrollado rápidamente todo tipo de medios de comunicación, de información, de formación, de contacto humano. Todo esto hace pensar que, en medio del confinamiento y el obligado aislamiento, **NO ESTAMOS SOLOS**. Claro que, como en todas las opciones humanas, siempre hay “vasos medio llenos” y “vasos medio vacíos”. Pero, creo sinceramente, que hemos aprendido a identificar las opciones y a decidir. Hemos aprendido muchos a no quedarnos “sentados en la cuneta”.

Esta es mi experiencia y os la cuento.

La revolución informática y otras revoluciones de comunicación, me habían cogido hace algunos años,

un poquito mayor y algo oxidada y perezosa para cambiar los medios habituales, muy conocidos y queridos, de aprendizaje y cultura. Creo que, al percatarme y por puro amor propio, me dispuse a aprender; y fui avanzando lentamente..., hasta que llegó el virus.

A partir de entonces, la velocidad a la que me vi obligada a avanzar (sencillamente no para quedarme en mi sitio, sino para no retroceder), me asustó. Pero también me asombró y estimuló.

Y, entre otras cosas, he ido descubriendo rápidamente la riqueza de las conexiones con grupos, el acceso a charlas, mesas redondas y conferencias, actos públicos, sociales y religiosos, espectáculos masivos y conversaciones privadas... así como la recuperación del trabajo en equipo, no menos eficaz aunque a distancia.

Cuando un día me vi conectada en conversación profunda con gentes de varios lugares de Europa y, América; y, en otro momento, me llegó la conexión para una conferencia en Córdoba (Argentina), di gracias a Dios con toda la intensidad y alegría de que fui capaz. Me acordé de las palabras de la Escritura que nos avisa: “que Dios puede sacar de las piedras hijos de Abrahán”

Cultura

Para acabar esta larga confesión, este largo recuento de experiencias que pueden ser similares al de muchos que lo leéis (oigo mentalmente algunas voces que dicen: ¡qué me vas a contar!), compartiré algunas de las ideas e impulsos que dejó en mí una de las últimas conexiones.

De un seminario titulado La madurez como camino de integración, rememoro aquí la última sesión que es la penúltima del ciclo: ***Integrar memoria y gratitud.***

De todo lo que dijo la ponente, que lleva años trabajando sobre la psicología de la gratitud, destaco algunas ideas estimulantes:

Todo en la vida es memoria, como dice Casaldàliga. Nuestra memoria no se mueve sólo en el pasado; yo recuerdo un suceso, o una persona de ayer, o hace unos días..., pero hago memoria del trabajo que he de hacer, de la persona con la que estoy deseando encontrarme. La memoria me refuerza lo pasado, a veces con dolor y a veces con gratitud, pero me anticipa la inquietud o la alegría que me espera.

De la gratitud que, según Cicerón, es la mayor de las virtudes, y

que, según la psicología, es una emoción y una actitud, dijo la ponente que si nos abrimos a ella se convierte en una forma de ser y de vivir.

Tiene, además, asombrosos efectos físicos, psíquicos y espirituales. Por ejemplo: disminuye la presión arterial, mejora la inmunología, mejora el sueño, agudiza nuestra atención, amplifica la mirada positiva sobre lo cotidiano; crece con la comunicación, con la frecuencia, con la intensidad, con la amplitud, con la reflexión ante Dios y ante los hermanos....Y cuando se posee es fácil de comunicar de muchas y creativas maneras.

¿Recordáis la canción de Violeta Parra, ***Gracias a la vida que me ha dado tanto?***

Y también, si lo pensamos bien no necesitamos muchas conferencias cuando la sabiduría popular nos recuerda que ***Quien es agradecido es bien nacido.***

Recordemos que la memoria acompaña, refuerza y, con su persistencia, hace crecer la gratitud y LA PERSONA.

María Jesús Ramos Narro

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se. Cicle B. Sense trinitat, no hi ha amor

Quan tu no ets tu sol, sinó tu i l'altre, diríem que tu vius des de l'altre i experimentes la unitat del tot.

Has descobert el corrent d'amor com si sentissis bategar el món en el qual tu habites sol de pas vers la plenitud. Quan entre els dos éssers esteu sempre creant un tercer ésser, que tant pot ser un infant com un poema o una tarda calenta o bé un racó amb testos florits o una butaca i un got. Quan no hi ha interrupció entre el plor i el riure, la por i la poesia, la fe i la vida, la mort i la resurrecció. Tal volta, aleshores, estàveu sentint "gairebé sense saber-ho" quelcom del que deu ser el misteri de la Santíssima Trinitat: Pare, Fill i Esperit Sant.

Aquesta vivència en forma d'introducció, m'ha semblat oportuna per a presentar la gran novetat del missatge de Jesús.

Quan els apòstols li diuen: -Senyor, mostreu-nos el Pare -, Jesús respon: -Qui em veu a mi, veu el Pare -. I més endavant, diu: -Jo us enviaré la força de l'Esperit -. Jesús no ens digué res de l'essència de Déu. El misteri de Déu és com un diamant en mans d'un infant. Els savis hi voldrien posar etiquetes per saber de què està fet; però solament els qui es fan com infants tindran la il·lusió de tenir el tresor, de saber que no som esclaus, sinó fills lliures de Déu al qual podem anomenar "Abbà, Pare estimat". Déu no és el déu solitari de l'Olimp.

Sense comunitat trinitària no es pot estimar. Per estimar han de ser tres: tu i jo, i el fruit de l'amor. Jo i la meva vida (vocació) i la feina ben feta.

Mn. Pere Arribas-diaça

Catequesi del Papa: “Efata, obre’t Església”

El Papa Francesc continua parlant-nos del zel apostòlic del creient.

“L’Evangeli de Marc (7, 31) relata la guarició d’un sord-mut que en prou feines podia parlar, Jesús se l’endugué tot sol, li ficà els dits a les orelles i li tocà la llengua, pronuncià en arameu, **efatà**, que significa **obre’t**, deixa que les teves oïdes s’obrin, que la teva llengua s’obri. No es tracta d’una invitació adreçada només al sord-mut, que no el podia sentir, sinó precisament als deixebles del seu temps i de tots els temps. També nosaltres, que hem rebut l’**efatà** de l’Esperit en el baptisme, som cridats a obrir-nos. **Obre’t** diu Jesús a cada creient i a la seva Església: Obre’t, perquè el missatge de l’Evangeli et necessita per a ser testimoni i anunciat! I això ens fa pensar també en l’actitud del cristià, que ha d’estar obert a la Paraula de Déu i al servei dels altres, i per això aquest **efatà** és una invitació a tots nosaltres.

També al final dels Evangelis, Jesús ens lliura el seu desig missioner: Aneu més lluny, sigueu bons pastors, aneu a predicar l’Evangeli.

Sentim-nos tots cridats, com a batejats, a testimoniar i anunciar Jesús. El Senyor, vora el llac de Galilea, va preguntar a Pere si l’estimava, i després li va demanar que pasturés les seves ovelles (cf. v. 15-17).

Preguntem-nos també nosaltres: Vull convertir-me en el seu testimoni? Em prenc seriosament les persones que conec? Les porto a Jesús a l’hora de la pregària?

Pensem en aquestes preguntes i anem endavant amb el nostre testimoni

Fem nostres aquestes paraules del Papa Francesc.

M. Dolors Coscojuela

Agenda

Juny

Dissabte 8:

TROBADA FINAL DE CURS DE VIDA CREIXENT

A les 11h: el frare caputxí Fra Josep Manuel Vallejo ens parlarà de Jesucrist.

A les 12h: Eucaristia.

Lloc: Parròquia de Sant Ignasi de Loiola, C/ Provença 544, Barcelona.

Pots arribar-hi en transport públic. O bé en METRO (L2 Encants i L5 Sant Pau i Dos de Maig) o bé en BUS (línies H10, 33, 34, 50, 51, 92 i D50)

Trobada oberta a tothom.

Octubre

Dijous 3:

Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16 (entre València i Aragó).

Tema I. Compartim la joia de retrobar-nos

Tema II. En comunió, vivim creixem i preguem

Dissabte 19:

XLI ASSEMBLEA ANUAL DE VIDA CREIXENT

Tindrà lloc el dissabte **19 d'octubre del 2024** a la parròquia Sant Ignasi de Loiola, Carrer Provença 544 BCN. a les 10 del matí.

En aquesta Assemblea la Sra. Montserrat Martínez, autora del temari d'aquest curs 2024-25: **CREIXER: Creixem amb la comunitat en el marc de l'any litúrgic**, ens en farà la presentació.

